дрѡты,[1]) ѝлѝ юно́сть, ѝлѝ ѩ҆́дꙋ,[2]) ѝлѝ ѧ҆́зы, ѝлѝ ѩ҆́дь, ѝ ѝнна по҆́бнаѧ сѝ҃ . ѝ та́ко бѣ́шѧ мно́га лѣта҆̀.

3. — Пото́м҃ же ꙋ҆ѧ́колю́бцꙋ бѣ҆ стро́ѧн вѣсѧ̀ ѝ не ѡ҆ста́влѧ ꙋ҆ѧ́ꙋа ро́да слѡ́вѣнска бе҃з разꙋ́ма , ѝѫ вѣсѧ̀ на ра́зоꙋ҆ прѝко́да ѝ сп҃се́нїе помѝ́лова рѡ҆́ слѡ́вѣнскь , ѝ посла̀ ѥ҆м҃ ст҃го Кѡ҆́нстанті́на фѝлосѡ́фа . нарѝцаемаго Ку́рила , мѫ́жа пра́вѣ́на (ѝ҃) ѿ҃стѝнна . ѝ сътво́рѝ ѥ҆м҃ пѝ́смень, а҆̀ те ѝ ѻ҆́смь ѡ҆́ва оꙋ҆́бо по ꙋѝ́ноꙋ грѣ҆ꙋьскы҆̀ пѝсме҆̀. ѻ҆́ва же по слѡ́вѣнстѣѝ рѣ́ꙋѝ . Ѡ҆ пръва҆̀ наꙋѣ҆̀ по гр҆́ъскоꙋ . ѡ҆́ѝѝ оꙋ҆́бо , а҆́лфа . а҆̀ сѣ҆̀ ѧ҆зъ . ѡ҆ а҆́за наꙋѧ́т ѻ҆́бѡ́е , ѝ ꙗ҆́ко҆̀ ѡ҆ѝ̀ по҆́блъше҆̀ ѫидѡ́вскы҆м пѝ́сменем҆, сътвѡ́р(ѝ)ша та́ко ѝ сѣ҆̀ гр҆ъ́скы҆м. Ѫѝдѡ́ве же пръ́вое пѝсмѧ ѝмѧ҆̀ , а҆́лфь , е҆́же сѧ ска́заѣ҆̀ , оꙋ҆ꙋе́нїе,[3]) съвръ́шѧѫще въво́днѝмоꙋ дѣ́тѝцꙋ . ѝ гл҆́ѧще оꙋ҆ꙋѝ́ сѧ . се҆̀ е҆̀ а҆́лфь, ѝ Грѣ́цѝ по҆́бльше҆̀ то́моꙋ , а҆́лфа рѣ́шѧ . ѝ спо҆́бѝ сѧ ре҆́нїе ска́занїѧ. ѫидѡ҆́ска гр҆ъ́скꙋ ѧ҆зы́коꙋ . да ре҆́ть дѣ́тѝцꙋ въ оꙋ҆ꙋе́нїѧ мѣ́сто. ѝ҆ѝ̀ а҆́лфа бѡ , ѝ҆ѝ̀,[4]) гл҆е́т сѧ гр҆ъ́скы҆м ѧ҆зы́кѡм҆.[5]) Тѣ҆м҃ бѡ̀ по҆́ба сѧ ст҃ыѝ Кѵрѝ҃ . сътво́рѝ пръ́вое пѝ́смѧ , а҆́зъ . Ѩ҆̀ ꙗ҆́ко ѝ пръ́вомоꙋ[6]) сѫщꙋ пѝ́сменѝ , а҆́зоꙋ . ѝ ѿ бѧ даровѧ́ноꙋ рѡ́дꙋ слѡ́вѣнскомоꙋ . на ѡ҆́връзенїе оꙋ҆́сть , въ разоꙋ́м оꙋ҆ꙋѧщѝм сѧ боꙋ́квам҆ . велѝ́кы҆м раздвѝ́женїе҆м оꙋ҆́сть възгласѝт сѧ . а҆̀ ѡ҆́на҆̀ пѝ́смена ма́лѡмь раздвѝ́женїе҆м оꙋ҆́сть възгла́сѧт сѧ ѝ ѝсповѣ́доꙋѫ҆т҆ сѧ.

4. — Се҆̀ сѫ҆́ пѝ́смена слѡ́вѣнскаѧ сѝ́це ѝ҆́ по҆́бѧе҆т пѝ́сатѝ ѝ гла́шатѝ.[7]) а҆́ . б҆ . в҆ да҆́ до а҆[8]) ѝ ѿ сѝ҃ сѫ҆́ ꙋетыѝ́рѝ ме́жꙋ де́сѧ҆ма.[9]) по҆́бна гр҆ъ́скы҆м пѝ́сменѡм҆. сѫ҆́ же сѝ҃ . а҆, в,

---

[1]) Така и въ *Б. С.* Липсва въ другитѣ.

[2]) Вмѣсто правилното ѫдꙋ.

[3]) Така е и въ *М. Б.* и въ *Л.*, а въ другитѣ преписи стои : оꙋ҆чинение.

[4]) Само въ нашия текстъ и въ *М.* стои правилно ѿ ѝ҆ѝ̀, а въ другитѣ съ погрѣшка: бонши.

[5]) И наистина, гръцкото ἀλφάνω отговаря на ѝѫ въ смисъль на т ъ р с я, н а м и р а м ъ.

[6]) Въ ржк. пра́вомоꙋ.

[7]) Така е и въ *М.*, а въ другитѣ стои гл҆ѧтѝ.

[8]) Въ *Б.*, който прилича на нашия преписъ, тукъ стои правилно ѧ, като последна буква на азбуката. Въ нашия преписъ преписвачътъ е смѣсилъ а съ нѣкогашната форма на ѧ като д҆. Въ *М.* пъкъ четемъ: а҆, б҆, в҆, д҆, ж҆. Тамъ, по погрѣшка, вмѣсто даже до е поставено д҆; погрѣшна е и последната буква (ж), защото, както се вижда до-долу, тя е била ѧ.

[9]) На числителното четы́рѝ ме́жꙋ де́сѧ҆ма (= 24), което стои вмѣсто обикновената старобългарска форма дъва десѧти (ѝ) четыре, обърна внимание още Бодянски и го сближи съ съответното ческо čtyřmecitma < čtyři mezi desjetma (О времени происхожденія слав. письменъ, 56 сл.). На пръвъ погледъ тая форма, несѫществуваща въ другитѣ славянски езици, би ни дала право да смѣтаме че, Храбровото сказание е било писано отъ западенъ